

בנו של ראש הממשלה, יאיר נתניהו, השתתף בשבוע שעבר לסיור בגוש עציון יחד עם מועצת יש"ע. נתניהו סייר בנתיב האבות, בחוות ארץ האיילים ובהרודיון [עמ' אחורי]

הנשיא מבקר ביריד ההתיישבות

8

הצתה מאוחרת

6

דוד וטלי יהב

4

הרב מנחם פורט
ראש מכון צומת

על הפרשה - מטות-מסעי

"לא יחל דברו"

חיים: ואיזה ריהוט יש במקום מגוריך? השיב הלה: מיטה, ארון, כיסא ושולחן קטן. אבל אני נמצא בדרכי למקום כלשהו, וזה הריהוט במלון, לא הריהוט של הבית שלי. אף אני כך, השיב החפץ חיים. מקומי כאן זמני בלבד, כמה עשרות שנים החולפות ביעף, את מאמצי אני משקיע בריהוט מבנה הקבע. 42 דירות החליפו בני ישראל במדבר. אף אחת מהם, גם לא קדש ברנע (שם חנו 18 שנים) לא הייתה דירת קבע.

עם ישראל חתר במגמה לכבוש את הארץ, "והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אתה". גם עלינו מוטלת החובה לכבוש את הארץ, לסדר

פרשת מטות פותחת בשיעור של משה אל ראשי המטות, בהלכות "לא יחל דברו כל הוצא מפיו יעשה". שיעור זה נאמר דווקא למנהיגי האומה, לפוליטיקאים, כי בכל הדורות רבים מהם נכשלים בדיבורם. משה מיד נותן דוגמה אישית. עם צוויי של ה' למלחמה במדיינים, אף שידע שמותו תלוי בסיום משימה זו ("אחר תאסף אל עמיק" - מפרש רש"י: עשה בשמחה ולא אחר) גער במפקדים שלא השלימו את המשימה עד תומה.

מספרים שאחד היהודים, מעשרי תבל, ביקר את החפץ חיים בביתו והתפלל על דלות הריהוט בבית. כתגובה שאלו החפץ

כשהעליתי את הרעיון "האפיקורסי" שישראל תיקח אחריות מחודשת על אזורי A ו-B ביהודה ושומרון ועל רצועת עזה, לא מצאתי לכך התלהבות רבה אפילו בקרב אנשים מן הימין. האם פירוש הדבר שגם הימין מוכן לחלק את הארץ - ולו לאורך הקווים האלה? אם כן, מה נשאר מבסיסו הרעיוני? השבוע בישעמדה - עו"ד אליקים העצני על המחויבות שלנו לריבונות ישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן.

המשך בעמוד הבא >

יציאה	כניסה	יציאה	כניסה
20:24	19:21	20:27	19:06
20:28	19:25	20:30	19:27
20:27	19:17	20:31	19:20

זמני השבת

פרטים בעמוד 3

72-720

שעות ג' - ה' באב

משפחות חדשות בקרן יחד

מבצע אהבת חינוס מצטרפים לקרן יחד

שתמורת כל דונם שלוקח המנצח מגיע למנוצח דונם מאדמת המנצח. עד מהרה הגיע דור ההמשך של המרצחים המנוצחים למסקנה שהם לא נוצחו כלל, ולהיפך: המנצח הוא זה שנוצח. וכך נזרע זרע הפורענות לדור הבא.

כתנאי קודם לחזרה לשפיות יש לראות במנהיגי הטרור המנוצחים פושעים ברי ענישה ולא "פרטנרים" ועיין ערך וועידת קזבלנקה (1943) שהחליטה לתבוע "כניעה ללא תנאי", ללא "תהליך שלום" עם פושעי המלחמה. אנחנו לעומת זאת הכנסנו לארץ מתונים את כל הממסד הרצחני של הפת"ח, השלטנו אותו על יהודה ושומרון ומשה דיין קבע למנוצחים כללי משחק שגבלו באבסורד: חרות גמורה להסית נגד ישראל עד לסף של מעשי אלימות, ולהיעצר רק שם. זאת, למרות שדין הכיר היטב את הפתגם הפת"חיסטי 'המילה מכוונת את הרובה'.

וכאשר המדיניות היא עקומה, התוצאה גובלת בגיחוך. האירופאים והא"ם אינם רואים בנו מנצחים שזכאים לגבות מחיר קרקעי מן התוקפן המנוצח, כי אם "כובשים" המחויבים לדאוג לשלוותם ולרווחתם של הנכבשים. ואכן, כך אנו נוהגים. בעוד הם שופעים איבה ואלימות, אנחנו נותנים פרנסה ל-100,000 מהם, חשמל כמעט חינם, מים גנובים (ועל כן חינם), טיפול רפואי, ואפילו הגנה צבאית למנהיגיהם מפני טרור פנימי. זו אינה 'הושטת לחי' נוצרית, זו תסמונת של מופרעות. מטילים עלינו - ואנחנו מקבלים - אחריות ומחויבות לכל אויבנו המנוצחים, אבל את הסמכות, ולפי "חזון שתי המדינות" גם את הריבונות, אנו מוסרים לאויב המנוצח. פרדיגמת הניצחון של סער מחייבת הפקדת הסמכות והריבונות בידי ישראל ביתר ייחוד בחבלים הערביים, כי רק שם ניתן לעקור מן השורש את זרעי הפורענות. בכפוף לריבונותנו תחוקק כנסת ישראל לשטחים האלה אוטונומיה - שלטון בית על ענייניהם הפנימיים.

אסיים בדבריו מכמירי הלב של הרב מאיר גולדמינץ שכווננו אל תוך המחנה פנימה: "מי התיר לכם בשם עם ישראל לוותר על שטחי B ו-A שהם חלק מן הארץ שניתנה לאבותינו? ... קחו את הרוח הגדולה שמתוכה צמחה כל ההתיישבות ביש"ע והמשיכו ... כי המטרה המרכזית היא ירושת הארץ, הארץ כולה".

פרדיגמת הניצחון של סער מחייבת הפקדת הסמכות והריבונות בידי ישראל ביתר ייחוד בחבלים הערביים, כי רק שם ניתן לעקור מן השורש את זרעי הפורענות. בכפוף לריבונותנו תחוקק כנסת ישראל לשטחים האלה אוטונומיה - שלטון בית על ענייניהם הפנימיים.

חדשה בעלת פני אנוש, שהכירה בפומבי בפשעי העבר ולקחה עליהם אחריות.

איך קרה הפלא הזה?

הדמוקרטיה הגרמנית החדשה נאכפה על העם הגרמני על ידי שלטונות הכיבוש הצבאי בכפייה. לא ראו טעם לשאול גרמנים מורעלים ושטופי מוח ל"רצונם הדמוקרטי", כי מה היה בראשם זולת מה שהיטלר הכניס לתוכו? אלא, תחילה השמידו המנצחים את הספרות וכל חומר אחר נגוע בנאציזם, הוציאו אל מחוץ לחוק כל סמל נאצי, ועל כל גילוי של אהדה או הזדהות עם העבר הנאצי הענישו בחומרה. הדור החדש כבר הכיר רק ספרי לימוד, עיתונים, שידורי רדיו - עולם ערכים - בעלי אופי מערבי, סובלני, דמוקרטי. לא נס היה כאן, כי אם הסקת מסקנות הגיונית, עד הסוף.

הרוצה לדעת היכן טעינו אנחנו, ובגדול, מוזמן להשוות בין נאצים גרמנים לנאצים ערבים, בין צימאון גרמני לדם יהודי ל-"אדבחה-אל יהוד" הערבי, בין השאיפה האיסלאמיסטית לכיבוש עולם לשיר הנאצי 'כי היום שייכת לנו גרמניה, ומחר - כל העולם!'. המחלה דומה, אך את התרופה דחינו. נלחמנו "בטרור", אולם טרור, כמו רובה, הוא רק כלי. הורג - מי שמפעיל אותו.

את מפעילי הטרור - במקום להעמיד לדין הכנסנו לארץ, מסרנו להם את מפתחות הר הבית ומערת המכפלה וחילקנו ביניהם תעודות אח"מ. המנצח ישב עם המנוצח למשא ומתן במעמד שווה, עם הנחת פתיחה

כשהעליתי את הרעיון "האפיקורסי" שישראל תיקח אחריות מחודשת על אזורי B ו-A ביהודה ושומרון ועל רצועת עזה, לא מצאתי לכך התלהבות רבה אפילו בקרב אנשים מן הימין. האם פירוש הדבר שגם הימין מוכן לחלק את הארץ - ולו לאורך הקווים האלה? אם כן, מה נשאר מבסיסו הרעיוני?

אך לא רק האידיאולוגיה, גם המציאות פוסלת כל הניסיון להתחמק מן האחריות המתחייבת מזכותנו על הארץ, כל הארץ. המציאות מדברת אלינו בטילים, במנהרות, בצעדות מאיימות, בשדות בוערים, בטרור, ברצח אופי המדינה בעולם, בשנאה רצחנית מן הגן ועד לאוניברסיטה. כל אלה אמורים להזכיר לנו ללא הרף את כישלון שני הניסיונות שנעשו לחלק את הארץ: תהליך אוסלו והגירוש העצמי מעזה וצפון השומרון. יום יבוא ולא יהיה מנוס מן השאלה: "קו וודיס", לאן אתה הולך?

מחשבה בכיוון הנכון השמיע לאחרונה השר לשעבר גדעון סער, שקרא לשוב אל מושג שבעבר היה מובן מאליו, עד שבא השמאל והשליך אותו למחסן הגרוטאות: ניצחון, שקווי המתאר שלו הם נטישת אוסלו ובמקום "שתי מדינות" - אוטונומיה ערבית עם זיקה לירדן, סיפוח אזור C והיישובים היהודים, בנייה מאסיבית.

בכנס השנתי מטעם "פרויקט הניצחון הישראלי" הוסיף ח"כ אברהם גנוסה אלמנט חשוב: "שורש הסכסוך אינו באדמה או בגבולות אלא במאבק אידיאולוגי... בלי הכרה פלסטית בניצחון הישראלי ובמציאות של המדינה הישראלית המשגשגת - אף תהליך של משא ומתן לא יביא לשלום. קודם הכרה ולאחר מכן שלום".

כלומר, ביטוי פיסית בלבד של הניצחון, כולל הצעדים הנכונים שמנה גדעון סער, לא יביא את הפתרון אם לא יתרחש אצל המנוצח שינוי בהלך הרוח, באידיאולוגיה. בלעדיו, כל ניצחון ישמש כמבוא לסיבוב חדש. דוגמה טובה היא "גרמניה האחרת", ששתי הגרמניות שקדמו לה גילו שאיפה פנאטית לכיבושים על רקע לאומני-אידיאולוגי.

לאחר תבוסת גרמניה הקיסרית במלחמת העולם הראשונה, גזרו עליה המעצמות המנצחות את "פרדיגמת הניצחון": קרעו ממנה חבלי ארץ, פרקו את נשקה, כפו עליה פיצויי ענק ודמוקרטיה חוקתית לדוגמה. למרות זאת, קם לאחר 21 שנים קצרות משטר מפלצתי, נורא לאין ערוך. אבל בזאת הפעם, אחרי שחוללה מלחמה נוראה שכמוה לא ראתה האנושות, קמה גרמניה

בתשעה באב נחרב גם בית המקדש השני, ומחורבן זה שבנו רק לאחר שואת יהדות אירופה. בימי בין המצרים אלו ראוי שנזכור היטב מה חסר לנו, מקדש ונביא, ענקי קודש ובעלי מידות טובות, מנהיגים נחושי דרך וחדורי ניצחון. כאלה שלא יתפשרו על תוצאת ביניים אלא יחתרו אל בנין הקבע של עם ישראל. עד שנזכה כולנו לחיים של "השיבנו ה' אליך ונשובה חדש מימנו פקדם".

בתורה תחילה ועל כך הסביר הרב צבי יהודה קוק כי עיקר ברכת התורה היא מה שמברך העולה לתורה אשר בחר בנו מכל העמים (ומתוך כך) נתן לנו את תורתו. כאשר לא מבדילים בין העמים, רופסים בפניהם. אך הקב"ה ציווה את משה "זאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תַּפֵּל לָכֶם בְּנִחְלָה". כאשר נגלה נחישות מתוך אמונה בה' וצדקת הדרך, מתוך מטרה לראות שוב בהר הבית גם את "בְּנֵי הַנֶּכֶר הַנִּלְוִים עַל ה' לְשִׁרְתוֹ ... כִּי בֵיתִי בֵּית תַּפְּלָה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים", לא נגמגם בתהליך. ההחלטה נפלה,

בימים אלו, ימי חודש מנחם-אב, אנחנו
אבלים על האסונות הנוראים אותם חווינו,
מחורבן הבית הראשון שארע על שלא ברכו

3 | ישי"ע שלנו

משפחת יהב בחזית ביתם בעמונה

// מראיינת: עדי בן ישי

עמונה, שלוחה על פסגה גבוהה ושלטת, בגובה של 901 מטרים מעל פני הים, כקילומטר מזרחית לעפרה. מקור השם ביישוב "כפר עמונה" הנזכר בספר יהושע, בצמוד לעפרה המקראית בנחלת שבט בנימין. מן היישוב ניתן לצפות לירושלים, לים המלח, לעבר הירדן המזרחי ולהרודיון שבמדבר יהודה.

בפברואר 2006 נהרסו תשעה מבני קבע בעמונה, לאחר שכוחות משטרה פינו אלפי מפגינים שהתבצרו במקום. בשנת 2015 בג"ץ פסק שיש לפנות את היישוב כולו, ולאחר דחיות אחדות פונה היישוב ב-1 בפברואר 2017.

עמיחי, יישוב קהילתי בגוש שילה, שנבנה בהחלטת ממשלה עבור מפוני עמונה. היישוב ממוקם על גבעה במזרח גוש שילה ומצפון לעמק שילה, בין שבות רחל לעדי עד. השם עמיחי נקבע על ידי התושבים בבחירות, ומבטא את המשכיותו של עם ישראל. עמיחי הוא היישוב הראשון שהוקם מזה כשני עשורים ביהודה ושומרון.

כל ההתחלות קשות

את דוד וטלי יהב אני פוגשת בשעת ערב מאוחרת ביישוב "עמיחי", בקרוואן שקירותיו בוהקים בלובנס. לאחר פינוי עמונה הם התגוררו זמן רב במדרשת עפרה ועברו לעמיחי בתחילת חודש ניסן, אחרי תלאות רבות. סיפורם כואב ומטלטל, אבל גם מלא אמונה ותקווה. ימים אלו, ימי בין המצרים, הם ימי אבל בתולדות עמינו על חורבן ושנאת חינום. עם כל זה, מתוך החורבן צומחת תקומה ומתוך הגירוש צומחת אהבת חינום עצומה, לה הם זכו מעם ישראל.

טלי, סגנית מנהלת ומחנכת בבית הספר 'חן עפרה' ודוד, מנהל פרויקטים בבזק ולהם שבעה ילדים. הם מספרים לי את סיפורם

וחצי, אז תיאמנו עם השכנים, מי מכבס מתי וכמובן שחיממנו בחורף עם תנורי נפט ולא עם מזגן. הייתה בעיה בלחץ של המים, כל עוד היינו 3 משפחות זה היה בסדר אך כשהיישוב גדל נוצרה בעיה.

הרוחות של עמונה, היו גם הן דבר לא פשוט. אתה מרגיש בודד על גבעה וחושש שהקרוואן יעוף יחד איתך. ביום הכיפורים הראשון הייתי בהריון ונשארו המשפחה היחידה ביישוב, יחד עם מספר רווקים. בבוקר הגברים ירדו להתפלל בעפרה ואני נשאיתי לבדי, אפילו בלי שמירה. אבל לא חשתי פחד, גם לא לאורך השנים, כי הערבים מעולם לא התקרבו אלינו. המגורים בצפיפות של הקראוון היו קשים במיוחד עם שבעה ילדים כשלא ראינו אופק לבנייה. במשך השנים משפחות רבות עזבו את היישוב כי זה מאוד לא קל לחיות בקרוואן כל כך הרבה שנים."

הפינוי הראשון

עבור דוד וטלי הקשיים היומיומיים מתגמדים אל מול הטראומה הנוראה של הריסת תשעת הבתים בפברואר 6002. חברת 'אמנה' בסיוע משרד השיכון, בנו בעמונה 9 בתים. האדמות היו אדמות פרטיות של ערבים, אך נרכשו על ידי 'אמנה' ב-3 ביולי 2005 הוגשה עתירה לבג"ץ על ידי 'שלוש עכשיו', אשר דרשה את הריסת הבתים בנימוק שנבנו על קרקע פרטית של פלסטינים, וכי כבר הוצאו כנגד המבנים צווי הריסה. כחצי שנה לאחר מכן הוגשה על ידי עמונה עתירה לבג"ץ, המבקשת לדחות את ביצוע ההריסה. בעתירה נטען שוב כי הקרקע שעליה נבנו הבתים היא בבעלות תושבי עמונה, ולא בבעלות פרטית של פלסטינים, אך בג"ץ דחה את העתירה. כ-6000 שוטרים וחיללים הגיעו לעמונה, כדי להרוס את הבתים ולאבטח את המשימה. מולם התבצרו בבתי כ-3000 פעילים, רובם בני נוער, שניסו ללא הצלחה למנוע את ההרס.

בהרמוניה נהדרת, משלימים אחד לשני את הפרטים שכבר נשכחו עם השנים.

"גדלתי באופקים", מספר לי דוד, "וטלי גדלה בבית אל. לראשונה נפגשנו כשטלי עשתה שרות לאומי באופקים. את השרות הצבאי עשיתי במנהל י"ש, בבית אל, וכשחיפשתי איפה להתארח בשבתות התחדש הקשר ביני לבין טלי עד שבסופו של דבר התארסנו. בעמונה גרו רווקים שרצו להפוך את הגבעה ליישוב והם עניינו אותנו לגבי מגורים שם. באותו זמן היו רק מכולות וקרוואנים הרוסים לגמרי, בלי חלונות, בלי מטבח, בלי שירותים. קונטיינר שימש כבית כנסת. הרווקים שהגיעו מעפרה ומירושלים גרו בשתי מכולות.

"הרווקים ארגנו לנו שבת קליטה כדי לשכנע אותנו לבוא. הם כל כך רצו שנבוא שהם השקיעו והשתדלו כל כך בהצלחתה של השבת. הם ביטלו אוכל כיד המלך, שיפצו וניקו, כל התקציב החודשי שלהם נשפך על השבת הזאת", מספרת טלי בחיוך. "הם נתנו בעמונה את הנשמה ומאוד רצו שנבוא. ההשקעה השתלמה ובתחילת חודש אוגוסט, לפני 21 שנה, הגענו, זוג צעיר לאחר החתונה, יחד עם שתי משפחות נוספות. בהתחלה הייתה בעיית גישה ורק ג"פ יכול היה לעלות לגבעה. המועצה פתרה את הבעיה". לפנחס ולרשטיין, ראש המועצה דאז, הם נותנים את מלאו הקרדיט כתי שדחף ועזר להקמתה של עמונה. הוא רצה להרחיב את עפרה וראה בעמונה נקודה אסטרטגית.

לא קלה דרכנו

טלי מתארת את הקשיים הרבים שהיו בתחילת הדרך ולאורך השנים, אך אין בה בדל של תלונה. מבחינתם זו שליחות חיים, ובתודעה זו הם חיים עד היום באופן מעורר משמעות. "הרגשנו שאנחנו רוצים להיות משמעותיים, להקים משהו מההתחלה. ידענו שאם לא נהיה שם יגיעו הערבים וזה נתן למשימה המון משמעות. חיינו על גנרטור שהספיק אולי למכשיר אחד

אחד הבתים שנהרסו בעמונה, שעות לפני הניצחון, 2006

ולתקן במדינה אבל ממכם יצאו אנשים גדולים. אנשים שהולכים עם האמת שלהם עד הסוף ואם האמת קשה, אז נלחמים ומתקנים."

"החיילים היו מופתעים מהנחישות שלנו", מתארת טלי בפניי את רגע האמת, "לא הייתה אלימות אבל הייתה נחישות, ולקח להם 6 שעות להוציא את כלול מהבית. הבנות הגדולות שלנו הסתובבו בין החיילים, התחננו ובכו שלא ייקחו חלק בעוול הנורא הזה, ואכן היה לחיילים מאוד קשה נפשית. בשעה שמונה בערב נזרקו מהבית. יצאנו מהבית רק עם תיק קטן שיש בו ארנק והילדים יצאו בלי כלום. נחתנו במדרשה בעפרה וקיבלו אותנו בצורה יוצאת דופן. הרגשנו מחובקים מכל עם ישראל ששלחו לנו משחקים לילדים, עוגות, ציוד ומזון."

את התקופה במדרשה הם מתארים כתקופה מורכבת, בה הם גרו 9 נפשות בשני חדרים עם 4 מיטות קומותיים. "ידענו שאם נזוז מהמדרשה החלום שלנו להקים ישוב חדש ייגנז, ולכן למרות התנאים הקשים החלטנו להישאר ולהיאבק על הקמת יישוב חדש."

עמיחי

דוד מספר שהם חיפשו מקום זמין וקבוע על אדמות מדינה: "סיפרו לנו שהמיקום של עמיחי הוא מיקום משמעותי, כיוון שיישוב אחד מוסדר בגוש שילה יכול להביא להסדרה של כל האזור, אז החלטנו ללכת על זה. אנחנו שמחים שהקמנו את עמיחי וזה הישג עצום, אבל הכאב נשאר והטראומה עוד נוכחת. אנחנו עולים הרבה לעמונה, הילדים שלנו עושים שם שבתות, והעוול צועק מכל פינה, הקוצים שם בכל מקום. סתם הרוס יישוב חי".

"אם מחר יהיה ניתן לשוב לעמונה, אתם חוזרים?" אני שואלת, וכאן הדעות חלוקות. טלי עונה חד וחלק שמחר היא חוזרת יחד עם כל נשות עמונה ודוד אומר שאת הילדים הוא יישלח לגור שם, אך הוא כבר הניח את מקל הנדודים. על אף הכאב והגעגוע, טלי ודוד מסיימים את השיחה איתי בנימה אופטימית ומספרים לי שעמיחי, השם אותו בחרו ליישובם החדש, מבטא ומסמל אותנו, עם ישראל, שמתוך המשברים, הגלות והצרות אנחנו חיים, יוצרים ובונים. לו יהי."

שקפץ עליהם רוגזו של בג"ץ. ב-25 בדצמבר 2014, בעקבות עתירה נוספת לבג"ץ הדורשת את להריסת היישוב כולו, פסק בג"ץ כי חובה על המדינה להרוס את עמונה. על מנת לאפשר מציאת פתרונות דיור חלופיים לתושבים, שהשתקעו ביישוב והקימו בו קהילה, הורה בג"ץ על מימוש הצווים בתוך שנתיים.

טלי מתארת את ניסיונות מאבקם נגד הפינוי: "עבר זמן ולאט לאט מועד הפינוי התקרב. הפוליטיקאים היו רדומים, אז התחלנו להעיר אותם. הציעו לנו כל מיני פשרות, הבטיחו לנו שכונה בשבות רחל או בעפרה אבל מטה התושבים עצר בגופו את הקמת השכונה. המסר היה שמכאן אנחנו לא זזים, ועל עמונה לא מוותרים. עד השנייה האחרונה היינו מלאי אמונה שאפשר לעצור את הפינוי, אך הפוליטיקאים, לעומת זאת, היו סקפטיים ועד היום אנחנו מרגישים שהם לא עשו עבורנו מספיק. הנחמה פורתא שלנו היא שמתוך המאבק עלה חוק ההסדרה ולנו יש חלק בזה. הפינוי נקבע ליום רביעי ובתמימות שלנו לא היינו מוכנים לרגע הזה. ביום שלישי אחר הצהריים סגרו לנו את הכבישים ואני בכלל לא הייתי ביישוב. פתאום התקשרו לספר לי שלא נותנים לבת שלנו לעלות ליישוב ושמהלקים לבתים צווי פינוי. עד היום לא ראיתי את צו הפינוי כי ילדיי בבית מיד שרפו אותו. הילדים שלנו היו הלוחמים הכי גדולים שיכולים להיות. הבנות הגדולות ארגנו לינה ואוכל לכל עשרות ומאות בני הנער שהגיעו ליום הפינוי."

דוד מספר על החיבוק שקיבלו מעם ישראל: "הרגשנו שכל עם ישראל איתנו. אנשים הגיעו מכל הארץ והבית התמלא. אנשים שלא הכרנו באו להיאבק ולמחות על ארץ ישראל. עברנו יום מאוד קשה אצלנו בבית, אך גם יום מכון, מלא עוצמות וכוחות. התחלנו להכיר את האנשים שהגיעו אלינו ולהתפעל מהם. דיברנו עם הנער ועם התקשורת שהגיעה אלינו גם היא, על השליחות, על האמונה בזכותנו על הארץ. את ארץ ישראל לא עוזבים, מי שרוצה שלא נהיה פה יעטרך לעשות זאת בכוח ולא מרצונו חלילה. הדגשנו בפני הנער שאנחנו לא במרד נגד מוסדות המדינה ואמרנו: 'אתם תהיו אזרחים טובים, יש עוד הרבה מה לפעול

דוד מתאר בכאב רב את השתלשלות האירועים המחרידה שהובילה ל-200 פצועים. "ביקשו מאיתנו להסתובב עם מצלמות, כי איפה שיש מצלמות החיילים והשוטרים יותר רגועים. אז הסתובבתי עם מצלמה כדי לתעד, ועד היום אינני מסוגל לצפות במה שצילמתי. ראיתי שם ראשים מרוצצים, נערים עוברים החיאה, זה היה פשוט נורא. אוהל שבנינו בימים שקדמו להרס, כדי למלא את זמנם של אלפי הנערים שבאו לעמונה בלימוד תורה, הפך לאוהל איסוף פצועים. זה היה מטורף מה שהלך שם. צריך לזכור שהיינו רק כמה חודשים אחרי הגירוש מגוש קטיף והציבור שלנו עדיין היה בשוק מפינוי 8.000 תושבים מביתם. היינו בתסכול מכפר מימון ומבחינתנו המאבק היה להילחם על כבודנו האבוד. רצינו שיהיה הרבה רעש ושהפינוי לא יעבור בקלות. חששנו שמתחיל סחף של פינוי יישובים בהנהגתו של ראש הממשלה דאז אהוד אולמרט."

טלי מתארת בפניי את ההתנהלות המשפחתית שלהם ביום הריסת הבתים. "המשפחה שלי הצטרפה אלינו כדי לתמוך ולחזק. היו לנו ארבעה ילדים ולא אפשרנו להם לצאת מהבית אבל הבנות הגדולות שלנו זוכרות עד היום נערים רצים אלינו הביתה עם ראשים מרוצצים וצוותים רפואיים נכנסים הביתה להוציא מזרונים, כי לא היו מספיק אלונקות. חבר'ה שהתארחו אצלנו בימים קודם ההרס חזרו עם סיפורי זוועה. הייתה ערבות הדדית יוצאת דופן, שלחו לעמונה כמויות של אוכל: לחמים, כריכים, אוכל חם, להאכיל את אלפי האנשים שבאו להביע מחאה. אני לקחתי פיקוד בשטח ובזמן האמת שימשתי ככרוז במיקרופון כדי שהעניינים יתנהלו כסדר". דוד קוטע לרגע את דבריה של טלי וקובע שאשתו הייתה מאוד גיבורה באופן בו ניהלה את האירוע.

"כשהבנתי שאלימות המפנים חורגת מכל פרופורציה ושהתקבלה החלטה מגבובה לא לתת לאף אחד לצאת מן הבתים שלם, רציתי לצעוק 'די!!!' תנו לאנשים לצאת מהבתים וללכת, אנחנו נעצור הכל ונלך הביתה. אבל לצערי די מהר המשטרה ניתקה לי את המיקרופון ולא יכולתי לעשות זאת."

דוד וטלי נושמים עמוק ולרגע משתררת דממה. צריך לתת לנפש כמה שניות של מנוחה. לשאלתי איך משתקמים מאירוע קשה שכזה, הם עונים שלא היה קל וטלי מפרטת: "זו הייתה טראומה. חלק מאנשי היישוב לא היו מסוגלים לגור מול ההריסות והייתה עזיבה. אנחנו גם התלבטנו אם לעזוב, אבל הרגשנו שאי אפשר להשאיר את הקהילה במצב הזה ולקחנו אחריות, ברוך ה', הקהילה שלנו חזקה והתחזקנו אחד מהשני. היה תסכול שהנה, אנחנו שוב בקרואנים ואין שום אופק לבניית קבע, אז התחלנו להרחיב את הקרואנים."

דוד מוסיף, "בעקבות הריסת הבתים אנשים שמעו את השם עמונה, זה משך הרבה אנשים והייתה קליטה מבורכת. אם היינו קולטים ליישוב את כל מי שהיה רוצה היינו עיר, אבל פשוט לא היה מקום להכניס."

שנית עמונה לא תיפול

9 שנים ישבו תושבי עמונה בשלווה ובנחת עד

הצתה ולאחרית

לעזה במעבר כרם שלום (חוץ מחצי יממה כששרפו את המעבר עצמו), אם החשמל עדיין זורם לרצועה, אם סטודנטים לרפואה מעזה עוברים התמחויות בישראל, אם מתפללים עזתים זוכים לעלות להר הבית, אם האסירים שלהם בבתי הכלא בישראל זוכים לביקורי משפחות ושלל פינוקים - זה אומר שיש הרבה מה לעשות נגד הטרור החמאסי. לא צריך לחכות להרוגים. הנזק הסביבתי עצום, הנזק הפסיכולוגי איום (השריפה נגמרת אבל השחור בעיניים נשאר), הנזק ההרתעתי, אחריותו מי ישורנה. צעקת תושבי העוטף כנראה אינה נשמעת חזק מספיק, אז תפקידנו מהצפון והדרום הרחוקים, מהמרכז, מיו"ש - לצעוק איתם יחד. המציאות הזאת בלתי אפשרית. למציאות הזו צריך לשים סוף. ומעמדת כוח. זה נכון לשריפות וזה נכון לסוגיית השבת אברה מניגסטו והבאת אורון והדר לקבר ישראל. יש למדינה שלנו כוח. לא צריך לשחרר מחבלים, לא צריך לחתום על הסכמי כניעה מבישים. צריך רק להיזכר איך מנצחים.

עדיין ניבט אלינו בכל עלייה בכביש הביתה. זו היתה שריפה אחת, לפני כמעט שנתיים, ולנו לא קרה בעצם כלום. אבל הזיכרון הזה, של הברירה מול השמיים המוארים בכתום, עם שלוש ילדות קטנות, בעל שנלחם באש, בית שנשאר מאחור - לא לגמרי עזב אותי. וכנראה שלא רק אותי. מתוך המקום הזה, אני לא מצליחה להבין איך שורדים היום תושבי עוטף עזה. איך עומדים ב-100 ימים של שריפות קרובות כל כך, מאיימות כל כך, כשכיפת ברזל לא יכולה לעזור. איך נושמים את האוויר, איך לא יוצאים לחורשה הקרובה למרות שחופש גדול, איך מתדרכים ילדים שלא להתקרב לבלונים ועפיפונים. איך לא עוצרים את זה. יער בארי לפני חמישה חודשים והשבוע. צילום: אלישבע פנקר לפרויקט האינסטגרם #דרוםשחור

אני לא מומחית ללוחמה בטרור ואולי יש פתרונות טובים משלי, אבל להבנתי לעצור את זה, לא אומר שצריך בהכרח עוד מבצע צבאי מסוכן. מנופי לחץ אחרים קיימים. אם משאיות עמוסות סחורה עדיין זורמות

התראת מנגל. ככה קוראים לזה אצלנו. כל שכן שמדליק מנגל בחצר, שולח הודעה בווטסאפ לכל השכונה עם המילה מנגל. זו לא הזמנה לשבת לאכול, למרות שגם זה קורה לפעמים. הרעיון הוא שכשריח העשן יגיע לאפינו, נדע מאיפה הוא בא ונוכל להכניס את הכביסה ולסגור חלונות. הנוהל הזה מתקיים כאן כבר כמה שנים כאקט של שכנות טובה, ובהקפדה יתרה אחרי גל השריפות בנובמבר 2016 כדי שנוכל להבדיל בין מנגל ופויקה לסכנה. מרגע שהרחנו אז את עשן ההצתה וראינו כמה קרובה האש לבתי השכונה, היו לנו חמש דקות להתפנות מהבית. יצאנו אלא ושלוש ילדות בפיגמות, עם מעט מאוד ציוד שהספקנו לקחת לפני שחיילים דפקו בדלת ווידאו שניתקנו את הגז והחשמל, ושנחנו רצות לאוטו.

אחר כך הרוח שינתה כיוון ואיימה על בתים אחרים, אבל אנחנו כבר היינו הרחק אצל סבתא. עשרות רבות של אנשים, והאיש שלי בתוכם, עמלו שעות ארוכות על כיבוי השריפה. רובם בלי ציוד מוגן, נושמים את העשן לתוך הריאות. כשהאש התפשטה שוב בבוקר, נשרפו שני בתים ביישוב. החורש שהפך שחור

מה יקרה

רביעי | 25 ביולי

מרוץ השוקו ה-2 באפרת / י"ג באב 25 ביולי

לפני כשנתיים גילה אבי הינסברג, בן 9 מאפרת, שאימו של חברו הטוב חלתה בסרטן. במשך ימים הוא חיפש דרך לסייע לחבר ולמשפחתו עד שנחשף ל"מירוץ בירה" במהלכו על המשתתפים ללגום כוס מלאה בירה בכל מרחק מסויים. אבי החליט להתאים את המרוץ לילדים ולהחליף את הבירה בכוס של שוקו. כדי להוציא את המירוץ לפועל התגייסה גם קרן אפרת והתגייסו בעלי עסקים מהמועצה. וככה נולד "מירוץ שוקו" שמטרתו גיוס כספים כדי לסייע במימון טיפול פסיכולוגי לילדים שהוריהם לקו במחלה. בימים אלא נפתחה הרשמה ל"מירוץ שוקו" השני.

גוש קטיף - סיפור אנושי בהר חברון / ו' באב 18 ביולי

פרויקט ייחודי מסוגו שנעשה בארץ בהיקף ובמקצועיות שלו, מביא את סיפורם של אנשי גוש קטיף מנקודת מבטם האישית. במהלך כשעה וחצי נחוה מסע בין דמויות מגוונות מגוש קטיף ונפגוש את מורדי קרשנר יזם ובמאי הפרויקט. לפרטים והרשמה: www.hrhevron.co.il

בית צמוד קרקע קרוב לירושלים

עכשיו בוכב השחר!

שלב א' נחטף - שלב ב' השיווק בעיצומו

דו משפחתי 122 מ"ר
במחיר אטרקטיבי בקהילה דתית לאומית תורנית

1,192,000 ₪

* צמוד מדר חשומות הבניה 5/18

הצטרפו למשפחות שכבר רכשו בית צמוד קרקע בסטנדרט בניה איכותי המשתלב בנוף קסום, רק 27 דקות מירושלים, בשכונת נוף השחר בכוכב השחר ביישוב עיש כו הכל! זוגות צעירים לצד זוגות מבוגרים עם אווירה משפחתית, פעומוים, גנים, בית ספר יסודי, בית כנסת, מקוה, צרכנייה, מרפאה, מרפאת שיניים, ישיבה תיכונית, ישיבה גבוהה, משחקיה, ספריה, תנועת הנוער "ענדא", מגרשי ספורט, אולם שמחות ועוד, בואו והצטרפו אלינו!

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

שני בניהם, יצחק, טייס חיל האוויר שנהרג בעת שירותו הצבאי לפני כ-20 שנה, ומלאכי שנרצח בפיגוע טרור לפני כשלוש שנים ⁴. מדובר בבניית בית מדרש חדש לישיבה הגבוהה בכוכב השחר, הישוב בו גדלו מלאכי ויצחקי הי"ד יחד עם בני משפחת **רוזנפלד**. "בשנים שחלפו מאז שאיבדנו את מלאכי ויצחקי היו מספר פרויקטים בו הנחנו את זכרם", מספר **אליעזר רוזנפלד**, "הפעם מדובר בפרויקט קצת אחר - הנצחה באמצעות בית מדרש, מקום קביעת לימוד תורה, בישוב בו גדלו והתחנכו. אין מרגש מזה".

אכיפה מנהלית השבוע ביצעה יחידת הפיקוח במנהל האזרחי פעילות אכיפה נגד אתר פסולת בלתי חוקי שהפעילו ערבים באזור היישוב דולב. במהלך הפעילות, נחסמה הדרך לאתר הבלתי חוקי וכובד העשן שנבע מהשריפות אשר פגעו באזור. מבצעי אכיפה נגד שריפות נועדו לצמצם את המפגע הסביבתי שעלול להביא לפגיעה בבריאותם של תושבי הסביבה. כמו כן, במהלך פעילות נוספת, חסמה יחידת הפיקוח שתי דרכים בלתי חוקיות שפרצו ערבים תושבי האזור מכביש 60 סמוך לעלי ⁵.

מנוברגיה לשומרון ביום חמישי שעבר סיירו נשיא לשכת המסחר מנוברגיה-ישראל, **וילי דיויד ארקה** וצוותו בשומרון, יחד עם נציג המשרד לנושאים אסטרטגיים, מנכ"ל חל"פ השומרון **שימי ניומן**, ונשיא לשכת המסחר יהודה שומרון והבקעה **אבי צימרמן**. **ניומן** סקר בפני הצוות מנוברגיה את פעילות חל"פ שומרון ואת הפעילות העסקית הענפה בשומרון. צימרמן הזמין את לשכת מנוברגיה-ישראל להצטרף למיזמים משותפים, לטובת הפעילות בארץ, וכן לקידום עסקים בינלאומיים. **ארקה** ציין כי: "זה המקום הכי יפה בארץ. אנשים צריכים לבוא ולראות את המקום הזה. כך ידעו להעריך אתכם ואת כל מה שעושים כאן".

יש"ע ברחבי גוש עציון. לסיור נלוו יועץ תקשורת חו"ל של יש"ע **אבי היימן** וסמנכ"ל מועצת יש"ע **יגאל דילמוני**. בתחילתו של הסיור הגיע **נתניהו** לשכונת נתיב האבות ביישוב אלעזר, שם חזה בבתי השכונה שנהרסו לפני מספר שבועות בעקבות החלטת בג"ץ. לאחר מכן, המשיך יחד עם ראש מועצה אזורית גוש עציון **שלמה נאמן** לשכונה החדשה שהוקמה עם בתים זמניים בהם מתגוררות משפחות המפונים. נתניהו ביקר גם בארץ האיילים יחד עם מנכ"ל מועצת יש"ע **שילה אדלר**, נפגש עם זמני המקום ושמע סקירה על הפיתוח התיירותי ביהודה ושומרון. יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורני** נפגש עם **יאיר נתניהו** ביקב גוש עציון לשיחה אשר נמשכה שעה ארוכה ³. השניים שוחחו על מצבה של ההתיישבות הישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן והחזון לעתיד. נתניהו התרשם מההתקדמות ומגודלה של ההתיישבות, ואף הפגין בקיאות רבה בנושא.

יין ישמח לבב אנוש משרד הכלכלה והתעשייה ממשיך להשקיע בענף היין. מנהלת הרשות להשקעות אישרה לשלוש חברות העוסקות בתחום היין תכניות השקעה בסך כולל של כ-19 מיליון ש"ח - משרד הכלכלה יסייע במענקים בהיקף של כ-4 מיליון ש"ח. תכניות חדשות אלו, מצטרפות ל-7 תכניות השקעה בחברות העוסקות בתחום היין, שאושרו בשנים האחרונות בהיקף השקעה של כ-92 מיליון ש"ח, בהיקף סיוע של כ-18.5 מיליון ש"ח. החברות נמצאות בקרית ארבע ושילה, והתכנית כוללת הקמת מבנים חדשים ליקבים, תשתיות, ציוד חדש וגיוס עובדים. שר הכלכלה והתעשייה **אלי כהן**: "השקעה בתעשייה הישראלית, על מגוון ענפיה, הנה השקעה בכלכלה, בתעסוקה ופרפריה. סיוע לצמיחת ענף היין - יאפשר הגדלת היצוא והגעה לשווקים חדשים".

ממשיכים לזכרם אליעזר ושרה רוזנפלד, הוריהם של מלאכי ויצחקי הי"ד פועלים בימים אלה להקמת פרויקט הנצחה גדול לזכרם של

סיור מערכת חברי מערכת העיתון ג'רוזלם פוסט ובראשם עורך העיתון **יעקב כץ** הגיעו בשבוע שעבר לסיור של מועצת יש"ע בשיתוף עם מחלקת התקשורת של מועצה אזורית בנימין. הסיור כלל ביקור ביקב פסגות, שם שמעו המשתתפים סקירה אסטרטגית של ראש אגף קשרי חוץ של מועצת יש"ע **עודד רביבי**, ביקור בכרמי משק אחיה וטעימות שמן ויין עם מנכ"ל המשק **דוד יציר**, סיור בשילה הקדומה בליווי **אליענה פסנטין** ולבסוף ביקור במפעל 'ליפסקי פלסטיק' באזור התעשייה ברקן שם עובדים יחד פועלים ישראלים וערבים ¹. רבים מהמשתתפים הביעו התפעלות רבה מהנעשה בהתיישבות ופליאה מכך שיש קהלים שאינם מכירים את האזור החשוב הזה. הסיור הסתיים בתקווה להזדמנויות עתידיות להביא אל הקהל דובר האנגלית יותר סיפורים מחבל הארץ הייחודי של יהודה, שומרון ובקעת הירדן.

יריד מתיישבים החטיבה להתיישבות קיימה השבוע במרכז הירידים את יריד ההתיישבות, שם הציגו המועצות האזוריות מאזורי ההתיישבות בארץ את דוכניהן. היריד הינו ההזדמנות לקבל פרטים ומידע על אפשרויות הקליטה במועצות השונות ומשתתפים רבים התעניינו בדוכנים. במתחם יהודה ושומרון הציגו המועצות: בקעת הירדן, בנימין, גוש עציון, מגילות ים המלח, שומרון והר חברון, ובנוסף, הוקם דוכן של תנועת ההתיישבות "אמנה". ביום שלישי, הגיע נשיא המדינה **ראובן רובי ריבלין** ליריד ואמר: "אחיי המתיישבים, מדינת ישראל חבה לכם חוב של ממש. כאשר האויב מביט עלינו הוא רואה את חוסנה של ההתיישבות, את יכולת העמידה, את כל המועמדים והמתעניינים, הדור החדש והדור הצעיר שגדל ונשאר בבית - הוא מבין שאנחנו כאן כדי להישאר. שבנו הביתה, ומכאן לא נזוז עוד" ².

אבות ובנים יאיר נתניהו, בנו של ראש הממשלה, סייר בשבוע שעבר יחד עם מועצת

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן
תמונות: מארק ניימן/לע"מ, יעקב ליפקין, בת' לאנין, דוברות המנהל האזרחי, מירי צחי
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** Lishka@myesha.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
ביהודה שומרון וחבל עזה
מועצת היישובים היהודיים
רמת הגולן 55, ירושלים
טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il